

Arrest

nr. 225 988 van 10 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2019, om 11 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 1 juli 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 december 2011 de beslissing om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf niet in te willigen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 137 533 van 29 januari 2015 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen en tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2011.

1.4. Verzoekster werd op 1 september 2019 aangetroffen bij een controle van de politiediensten en de arbeidsinspectie in een bakkerij te Schaarbeek.

1.5. De gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 1 september 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Schaarbeek – St.Joost - Evere op 01.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [Z.]

voornaam: [L.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: --

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 8° wanneer zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de politiezone van Schaarbeek – St.Joost – Evere.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.12.2011 dat haar betekend werd op 25.01.2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV nummer van de politiezone van Schaarbeek – St.Joost – Evere.)

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 01.07.2009 werd bij beslissing van 22.12.2011 als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.12.2011 dat haar betekend werd op 25.01.2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV nummer van de politiezone van Schaarbeek – St.Joost – Evere.)

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 01.07.2009 werd bij beslissing van 22.12.2011 als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart dat zij familiale problemen heeft in haar thuisland en met de dood bedreigd werd. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar regularisatie-aanvraag van 01.07.2009. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.12.2011 dat haar betekend werd op 25.01.2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op 1 september 2019 nam de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Deze beslissing, die verzoekster ook op 1 september 2019 werd ter kennis gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Het Grondwettelijk Hof stelde bovendien reeds het volgende in het arrest nr.141/2018 van 18 oktober 2018:

“B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang

hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Het Grondwettelijk Hof concludeerde dat :

“Artikel 39/82, § 1 en § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.”

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en dat de vordering in de mate dat ze betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen. Er dient dan ook niet meer te worden ingegaan op de middelen die verzoekster heeft ontwikkeld met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

4.1. De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de verwijdering naar haar land van herkomst en dat, gelet op de situatie waarin zij zich bevindt, de hoogdringendheid van haar vordering dus dient te worden vermoed.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“6. Considérant, première branche, que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sans préjudice de dispositions

plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé... » ;

Qu'il résulte de cette disposition que la partie adverse doit motiver l'ordre de quitter le territoire ;

Que votre Conseil a dit pour droit que l'Office des étrangers devait se prononcer sur l'illégalité ou non du séjour de l'étranger avant de notifier un ordre de quitter le territoire sous peine de violer le principe de motivation formelle des actes administratifs (CCE., 28 février 2014, n° 119 939, affaire 137 564/III) ;

Que toutefois, ce simple constat n'implique pas forcément que l'étranger n'est pas autorisé au séjour à un quelconque titre comme le respect dû aux droits fondamentaux tels que garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme par exemple ;

7. Considérant que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Que la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme est établie en ce sens que :

« bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989) ;

Que la partie adverse doit, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Qu'en conséquence, la séparation du « territoire » doit être appréciée dans un cadre définitif et au regard de la violation des droits fondamentaux de la partie requérante. (Droit à la scolarité, à la vie privée et familiale, droit au travail...) ;

8. Considérant que pour procéder à une analyse complète, le respect de l'article 8 de la CEDH suppose de faire une analyse aussi bien sous l'angle de la vie familiale que celui de la vie privée ;

Que selon la jurisprudence de la Cour EDH, il est « trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (CEDH, Niemetz c. Allemagne, arrêt du 16 décembre 1992). Elle précise également que « la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (CEDH, Botta c. Italie, arrêt du 24 février 1998) ;

Que dès lors que la partie requérante a créé des liens en Belgique, la partie adverse aurait dû analyser sa situation tant sous l'angle de la vie familiale que sous l'angle de la vie privée au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;

Que l'existence d'une vie privée dans le chef de la partie requérante était connue de la partie adverse dès lors qu'elle y faisait déjà référence dans sa demande de régularisation de 2009 ;

Qu'elle a également une cousine Madame [Z.T.], de nationalité belge qui réside à Liège et avec laquelle elle est très proche (Pièce 4) ;

Que pendant les huit années qui se sont écoulées depuis lors, il est évident que ces liens se sont renforcés ;

Qu'à suivre la partie adverse, ces liens auraient même permis à la partie requérante de trouver un travail ;

Que dans ces conditions, pour que la décision d'éloignement notifiée à la partie requérante soit valablement motivée, il aurait fallu que la partie adverse fasse une mise en balance des intérêts en présence démontrant qu'il n'y a pas d'atteinte disproportionnée à sa vie privée ;

Qu'il n'en est rien en l'espèce ;

Qu'en effet, la partie requérante se contente d'une motivation stéréotypée en affirmant après avoir fait une simple énonciation de la situation que :

« [...] Bijgevolg heeft de gemachtigd van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met bepalingen van artikel 74/13.

[...]

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen [...] » ;

Qu'au regard de ce constat, il ne peut pas être soutenu que la partie adverse a valablement motivée l'ordre de quitter le territoire querellé, et son accessoire qu'est la décision de reconduite à la frontière ;

Qu'il faut encore noter qu'ainsi qu'il ressort de la jurisprudence de votre conseil, la partie adverse ne peut pas se contenter de faire référence à un refus de titre de séjour pour adopter un OQT sans le motiver au regard des droits fondamentaux (CCE, arrêt n°214.078 du 14 décembre 2018) ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse ne fait aucune référence à la vie privée de la partie requérante et n'explique pas pour quel motif l'atteinte à sa vie privée ne serait pas disproportionnée ;

Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse n'a pas légalement motivé sa décision et a pris une position qui ne peut pas être considérée comme raisonnable dans une société démocratique ;

9. Considérant que la partie requérante a deux frères, Monsieur [Z.H.] et Monsieur [Z.O.] ainsi qu'une sœur, Madame [Z.F.] qui résident légalement en France (Pièces 5, 6 et 7) ;

Qu'il s'agit des membres de sa fratrie dont elle est dépendante et qui l'ont soutenu lorsque sa famille au Maroc l'a abandonnée après le viol qu'elle avait subi ;

Que depuis son arrivée en Belgique, ces trois personnes l'ont toujours soutenu et viennent régulièrement lui rendre visite en Belgique ;

Que ces différentes relations sont protégées par l'article 8 de la CEDH tant sous le prisme de la vie familiale que celui de la vie privée ;

Qu'afin de respecter l'obligation de motivation formelle et le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, la partie adverse aurait dû prendre en compte cet élément ;

Qu'en effet, la décision contestée s'appliquant non seulement en Belgique mais aussi dans les Etats de l'espace Schengen, l'ordre de quitter le territoire du 01.09.2019 aura pour effet d'éloigner la partie requérante de ses frères et sœur ainsi que de sa cousine ;

Que toutefois, lors de son interrogatoire, la partie requérante n'a pas été invitée à nommer que les membres de sa famille vivant dans l'Espace Schengen sans prendre en considération le champ d'application territoriale de la décision querrellée ;

Qu'en ne prenant pas en compte les attaches de la partie requérante dans tout l'espace Schengen, la partie adverse a violé son obligation de prudence et de minutie ;

Que ce faisant, elle a également violé l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et l'article 8 de la CEDH ;

Que pour ces motifs, le moyen unique est sérieux et fondé en sa première branche ;

10. Considérant, deuxième branche, que l'article 3 de la CEDH protège toute personne contre les traitements inhumains et dégradants ;

Que la partie requérante a fait l'objet d'un viol et que dans le cadre de sa demande de régularisation en 2009, son médecin avait indiqué dans un courrier du 09.11.2009 qu'elle était dans une situation de vulnérabilité physique et psychologique ;

Que cet élément n'a pas été abordé tant par la décision d'OQT du 22.11.2011 que la décision contestée du 01.09.2019 en violation de l'obligation de motivation formelle et de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;

11. Considérant, troisième branche, que la première décision contestée repose principalement sur le fait que la partie requérante aurait travaillé au noir, ce qui a justifié son arrestation par la police et son placement en centre fermé ;

Que cette motivation repose sur la référence au PV de la zone de police de Schaerbeek - Saint-Josse – Evere ;

Que la partie requérante a donc fait une motivation par référence à ce PV ;

Que toutefois, selon la jurisprudence du Conseil d'Etat, une motivation par référence à un document n'est possible que si celui-ci est annexé à la décision querrellée ou qu'il soit reproduit intégralement (C.E., arrêt n° 212.705 du 22 avril 2011) et qu'il apparaisse sans conteste que l'autorité administrative a fait sienne cette motivation (C.E., arrêt n° 53.813 du 19 juin 1995) ;

Que la motivation par référence n'est donc possible que si le document auquel il a été fait référence a été reproduit ou annexé et que le justiciable y a eu accès au plus tard lors de la notification de l'acte administratif ;

Que tel n'a pas été le cas en l'espèce dès lors que ces documents n'ont pas été annexés ou reproduits à la décision contestée (par exemple, il n'y a aucune référence au lieu de l'arrestation, aux circonstances de l'arrestation ou aux raisons) ;

Que ce faisant, la partie adverse a violé l'obligation de motivation formelle ;

Que les manquements de la partie adverse à cet égard sont encore plus évidents dans la mesure où la décision contestée n'indique pas les références du PV auquel il est renvoyé. En conséquence, on peut remettre en cause le sérieux avec lequel le dossier de la partie requérante a été analysée ;

Que votre Conseil a déjà jugé que la référence à la base de données non publique MedCOI sans reproduction des réponses données aux requêtes violait l'obligation de motivation formelle (CCE, arrêt n°211.356 du 23.10.2018 ; CCE, arrêt n°218.231 du 14.03.2019) ;

Que les enseignements de cette jurisprudence sont applicables au présent recours mutas mutandis ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa troisième branche ;

12. Considérant, quatrième branche, que la partie adverse a adopté une décision d'OQT sans délai d'exécution parce qu'il existerait un risque de fuite pour les raisons suivantes :

- La partie requérante aurait démontré qu'elle n'exécuterait pas volontairement une mesure d'éloignement dès lors qu'elle n'aurait pas respecté un précédent OQT du 22.11.2011, notifié le 25.01.2012 ;
- La partie requérante aurait été attrapée en train de travailler au noir ;
- La demande de protection internationale introduite le 01.07.2009 aurait été rejetée par une décision du 22.12.2011 ;

Que l'ensemble de ces motifs sont contestables de sorte que l'absence de délai départ volontaire n'est pas justifié ;

13. Considérant qu'il est soutenu que la partie requérante aurait été arrêtée alors qu'elle travaillait au noir ;

Que toutefois, ainsi qu'il a été rappelé précédemment, la partie adverse n'a pas reproduit le PV constatant le prétendu délit de la partie requérante ainsi que les circonstances dans lesquelles son arrestation a eu lieu ;

Que de manière encore plus incompréhensible encore, la partie adverse ne donne pas les références du PV établi à la suite de l'arrestation dès lors qu'elle se contente d'indiquer : « PV nummer van de politiezone van Schaarbeek – St.Joost – Evere » ;

Que vu l'absence de sérieux de ce motif, il ne peut pas justifier qu'un OQT sans délai d'exécution ait été adopté ;

Qu'en outre, aucune condamnation n'ayant été prononcée et en l'état aucune poursuite entamée formellement à l'encontre de la partie requérante, celle-ci bénéficie d'une présomption d'innocence ;

14. Considérant que la partie adverse soutient que la demande de protection internationale introduite par la partie requérante le 01.07.2009, aurait été déclarée non fondée par une décision du 22.12.2011 à la suite d'une enquête du CGRA ;

Que toutefois, c'est une demande de régularisation 9bis du 01.07.2009 qui a donné lieu à une décision de rejet du 22.12.2011 de la partie adverse ;

Que les erreurs ainsi commises par la partie adverse démontrent le peu de sérieux avec lequel la première décision contestée a été adoptée et justifie sa suspension et son annulation ;

15. Considérant que la partie adverse ne peut pas être suivie lorsqu'elle soutient qu'en exécutant pas l'ordre de quitter le territoire du 22.11.2011, elle aurait démontré qu'elle n'avait pas la volonté d'exécuter volontairement une mesure d'éloignement ;

Que cet élément ne peut pas être retenu contre elle ;

Qu'en effet, cet OQT repose sur la motivation suivante : « Demeure dans le Royaume sans être porteur des documents visés par l'article 2 de la loi : n'est pas en possession de son visa » ;

Que votre Conseil a rejeté le recours contre cette décision (arrêt n° 137.533 du 29 janvier 2015) au motif qu'aucun moyen n'avait été développé à son encontre ;

Que toutefois, dès lors que la décision contestée repose sur cet OQT du 22.11.2011, votre Conseil peut procéder à un contrôle incident de légalité et l'écarter sur base de l'article 159 de la Constitution ;

Qu'en effet, votre Conseil a dit pour droit que l'Office des étrangers devait se prononcer sur l'illégalité ou non du séjour de l'étranger avant de notifier un ordre de quitter le territoire sous peine de violer le principe de motivation formelle des actes administratifs (CCE., 28 février 2014, n° 119 939, affaire 137 564/III) ;

Que la partie adverse s'était contentée de faire référence au fait que la partie requérante n'avait pas de visa ;

Que toutefois, ce simple constat n'implique pas forcément que l'étranger n'est pas autorisé au séjour à un quelconque titre comme le respect dû aux droits fondamentaux tels que garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme par exemple ;

Que la partie requérante avait invoquée des éléments d'ancrage locale sérieux protégé par l'article 8 de la CEDH, ainsi que des problèmes de santé protégés sous l'angle de l'article 3 de la CEDH ;

Qu'en ne répondant pas à ces éléments dans sa décision d'OQT du 22.11.2011, la partie adverse a manqué à son obligation de motivation formelle ;

Qu'en conséquence, cet ordre de quitter le territoire est illégal et doit être écarté conformément à l'article 159 de la Constitution ;

Qu'aucun effet juridique ne peut lui être reconnu de sorte que la partie adverse ne peut pas soutenir qu'en ne l'exécutant pas, la partie requérante aurait démontrée ne pas avoir la volonté d'exécuter volontairement une mesure d'éloignement ;

Que dès lors, la décision contestée du 01.09.2019 repose sur une motivation illégale ;

Que pour l'ensemble de ces motifs, la partie adverse n'a pas valablement motivé la décision d'adopter une mesure d'éloignement sans délai d'exécution volontaire ;

Qu'en conséquence, le moyen est sérieux et fondé en sa quatrième branche ;"

4.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet om verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten en omdat werd vastgesteld dat zij een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Verweerder heeft tevens toegelicht dat hij de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam en heeft in dit verband uiteengezet dat verzoekster tijdens het gehoor niet aangaf een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en evenmin een medische problematiek aanvoerde. Hij heeft er ook op gewezen dat verzoekster geen gegeven aanbracht dat zou toelaten te oordelen dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen zonder de artikelen 3 en 8 van het EVRM te schenden. Verweerder heeft evenzeer uiteengezet om welke redenen hij geen termijn toestond aan verzoekster om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er dient daarnaast te worden aangegeven dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen duidelijk heeft aangegeven dat hij oordeelde dat hij verzoeksters verblijf in het Rijk als onwettig beschouwde. Verweerder heeft trouwens ook verduidelijkt dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 juli 2009 reeds werd beoordeeld en dat haar reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De verwijzing van verzoekster naar een arrest van de Raad waarin uitspraak wordt gedaan omtrent een akte waarin twee beslissingen (een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten) is niet *in casu* dienstig. Er blijkt immers niet dat er op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam nog enige verblijfsaanvraag van verzoekster in behandeling was en er kan ook niet worden gesteld dat verweerder in gebreke bleef om uiteen te zetten op welke gronden hij meende te kunnen overgaan

tot het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder nog bijkomende overwegingen omtrent het al dan niet legaal karakter van haar verblijfstoestand had dienen te vermelden.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft miskend door louter te verwijzen naar een ander stuk, *in casu* een proces-verbaal, en dit stuk niet bij de bestreden beslissing te voegen. Verweerder heeft immers de feitelijke vaststellingen die dienstig zijn – en die ook dienden te worden opgenomen in een proces-verbaal –, met name dat verzoekster werkend werd aangetroffen zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging, uitdrukkelijk weergegeven in de bestreden beslissing. Er kan, gelet op het voorgaande, in voorliggende zaak dan ook niet worden geoordeeld dat er louter sprake is van een motivering door verwijzing. De feitelijke vaststellingen – met de vermelding dat verzoekster zich poogde te verbergen en vervolgens erkende dat zij reeds twee maanden in de bakkerij waar zij werd aangetroffen werkte – zijn ook opgenomen in een administratief verslag dat is opgenomen in het door verweerder neergelegde dossier. Verzoekster lijkt, waar zij opmerkt dat bepaalde inlichtingen (zoals het precieze adres waar zij werd aangetroffen en de omstandigheden waarin dit gebeurde) niet in de bestreden beslissing staan vermeld, voorbij te gaan aan het feit dat gegevens die niet dienend zijn ter onderbouwing van een beslissing niet in deze beslissing dienen te worden opgenomen.

Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, in de bestreden beslissing verder duidelijk toegelicht dat hij rekening hield met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en zijn standpunt omtrent de toepasselijkheid van deze artikelen uiteengezet. Verzoeksters bewering dat slechts aan de formele motiveringsplicht is voldaan indien een meer uitvoerige belangenafweging in de bestreden beslissing is opgenomen vindt geen steun in de door haar aangevoerde bepalingen (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570; RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden benadrukt dat de bestreden beslissing de verblijfstoestand van verzoekster niet wijzigt, zodat er bezwaarlijk kan worden gesproken van een inmenging in haar privé- of gezinsleven. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoekster, door uiteen te zetten dat zij een nicht heeft in Luik en dat twee broers en een zus in Frankrijk verblijven, niet aannemelijk maakt dat zij enig gezinsleven in België heeft dat verweerder onterecht niet in aanmerking nam. De Raad merkt verder op dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf allerhande banden zou hebben opgebouwd, waaruit zij het bestaan van een privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM meent te kunnen deduceren, geen gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan afleiden (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). Verzoekster maakt haar stelling dat zij in Europa nauwe banden onderhoudt met bepaalde personen die van die aard zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen en die verweerder hadden dienen te nopen tot verdere beoordelingen of overwegingen trouwens niet aannemelijk. Zij toont evenmin aan dat bepaalde kennissen of familieleden haar niet meer kunnen ondersteunen of dat de contacten met deze personen niet verder kunnen worden onderhouden indien zij in haar land van herkomst verblijft. Haar betoog dat zij niet de kans kreeg nadere toelichtingen te verstrekken omtrent de aanwezigheid van familieleden in Europa mist daarenboven feitelijke grondslag. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster de kans kreeg om uiteen te zetten waar haar broers en zussen verbleven en dat zij verklaarde geen goede contacten te hebben met haar broers en zussen. Op basis van verzoeksters uiteenzetting kan niet worden besloten dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de eerste bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

4.3.2.3. Verzoekster maakt door erop te wijzen dat een arts in 2009 aangaf dat zij verklaarde het slachtoffer geweest te zijn van een verkrachting en psychisch kwetsbaar is, niet aan dat zij heden, bijna tien jaar later, niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Hierbij moet worden gesteld dat verzoekster toen zij gehoord werd geen melding maakte van psychische of andere gezondheidsproblemen, maar uitdrukkelijk verklaarde in goede gezondheid te zijn. Verweerder heeft er

tevens terecht op gewezen dat de door verzoekster aangehaalde problematiek reeds werd beoordeeld in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf – waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen overtuigende bewijsstukken kon voorleggen om haar verklaringen te onderbouwen dat zij het slachtoffer werd van een verkrachting en dat zij hierdoor slecht werd bejegend door bepaalde verwanten – en heeft op correcte gronden gemotiveerd dat slechts in uitzonderlijke gevallen wanneer humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dringend zijn de bepalingen van artikel 3 van het EVRM kunnen spelen, doch dat verzoekster geen dergelijke humanitaire redenen aantoonde.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.3.2.4. Nu niet wordt aangetoond dat verzoekster tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd of dat zij een gevestigde vreemdeling is en evenmin blijkt dat enige meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag zou spelen en daar het niet is betwist dat verzoekster niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, kan niet worden geconcludeerd dat verweerder artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door de eerste bestreden beslissing te nemen.

4.3.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te herhalen dat uit de bestreden beslissing en het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die in dit artikel is opgenomen en dat niet wordt bewezen dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht niet in aanmerking heeft genomen. Het is niet betwist dat verzoekster geen kinderen heeft en uit de stukken van het administratief bestuur blijkt dat verzoekster toen zij werd gehoord geen gewag maakte van een nog bestaande medische problematiek of van een gezinsleven of van een relatie die voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen.

4.3.2.6. Het ook geschonden geachte artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder ten aanzien van een vreemdeling een beslissing tot verwijdering neemt hij een termijn van dertig dagen dient te voorzien waarbinnen deze vreemdeling vrijwillig het grondgebied kan verlaten. Van deze regel kan evenwel worden afgeweken in de in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen.

In voorliggende zaak heeft verweerder toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en geoordeeld dat, gezien er een risico op onderduiken bestaat, geen termijn om het grondgebied te verlaten moet worden toegestaan. Hij heeft ter onderbouwing van zijn standpunt gemotiveerd dat verzoekster werkend werd aangetroffen zonder de vereiste machtiging, dat een aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen en dat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 22 december 2011 reeds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam en dat verzoekster geen gevolg gaf aan deze beslissing die haar op 25 januari 2012 ter kennis werd gebracht. De Raad heeft bij arrest nr. 137 533 van 29 januari 2015 het beroep dat verzoekster tegen voormeld bevel instelde verworpen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de rechtsgeldigheid van het bevel van 22 december 2011 in vraag moet worden gesteld en dat verweerder niet dienstig zou kunnen verwijzen naar het feit dat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten om te onderbouwen dat er een risico op onderduiken bestaat. In zoverre verzoekster nog theorieën ontwikkelt inzake de toepassing van artikel 159 van de Grondwet moet worden gesteld dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van een wetbepaling en niet op grond van algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen. Verweerder heeft het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2011 enkel aangehaald als een feitelijk gegeven dat wordt betrokken bij de beoordeling van het bestaan van een risico op onderduiken en niet als juridische basis voor de bestreden beslissing. Verzoeksters betoog is gesteund op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing of een incorrecte interpretatie van de draagwijdte van artikel 159 van de Grondwet en dus niet nuttig.

De loutere vaststelling dat verzoekster door haar gedrag duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan een verwijderingsmaatregel laat, conform artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, toe om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. De grieven met betrekking tot de twee andere overtuigende overwegingen die verweerder opnam in de eerste bestreden beslissing zijn dan ook niet

dienend. De eventuele gegrondheid van de kritiek gericht tegen deze grieven kan immers niet leiden tot het besluit dat de eerste bestreden beslissing kaduuk is.

4.3.2.7. Er blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet zijn gesteund op een correcte feitenvinding. Er kan daarom niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het feit dat verweerder verwijst naar een onderzoek dat werd doorgevoerd door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl de problemen die verzoekster verklaarde te hebben in haar land van herkomst werden onderzocht door een gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf (door verweerder omschreven als “*regularisatieaanvraag*” en “*een verzoek tot internationale bescherming*”) is niet meer dan een materiële vergissing, die geen afbreuk doet aan het gegeven dat deze problematiek effectief reeds werd beoordeeld en deze beoordeling ook al aan een controle van de Raad werd onderworpen.

4.3.2.8. Verzoekster geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

G. DE BOECK